

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że ECHA naruszyła prawo w zaskarżonej decyzji, ponieważ dokonała błędnej wykładni przepisów prawnych mających zastosowanie do oceny wielkości małych i średnich przedsiębiorstw (zwanych dalej „MŚP”), zawartych w rozporządzeniu REACH⁽¹⁾, w zaleceniu 2003/361⁽²⁾ i w rozporządzeniu nr 340/2008⁽³⁾.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, ponieważ zaskarżona decyzja opiera się na błędnej interpretacji istnienia okoliczności faktycznych, od których uzależnione jest zakwalifikowanie przedsiębiorstwa jako MŚP, mimo że ECHA posiadała wszystkie informacje niezbędne do oceny wielkości skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasady dobrej administracji, ponieważ pomimo szczegółowych i udokumentowanych uwag przedstawionych przez skarżącą w celu określenia rozmiarów przedsiębiorstwa ECHA w ogóle nie uwzględniła przedstawionych argumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. 2006, L 396, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2007, L 136, s. 3).

⁽²⁾ Zalecenie Komisji w sprawie definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. 2003, L 124, s. 36).

⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 340/2008 z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie opłat i należności wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji Chemikaliów na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) (Dz.U. 2008, L 107, s. 6).

Skarga wniesiona w dniu 8 lutego 2022 r. – Siemens/Parlament

(Sprawa T-74/22)

(2022/C 138/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Siemens SAS (Saint-Denis, Francja) (przedstawiciel: adwokat E. Berkani)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu,

tytułem żądania głównego, o:

- stwierdzenie nieważności dwóch decyzji z dnia 8 grudnia 2021 r. o odrzuceniu ofert złożonych przez utworzone na potrzeby przetargu joint venture, którego członkiem była spółka Siemens, SAS, w odniesieniu do części 1 i 2 zamówienia;
- stwierdzenie nieważności dwóch decyzji: o udzieleniu części 1 zamówienia spółce Santerne Alsace i o udzieleniu części 2 zamówienia spółce Detection Electronique Française (DEF);

pośilkowo o:

- obciążenie Parlamentu Europejskiego obowiązkiem zapłaty kwoty 1 967 994 EUR na rzecz spółki Siemens SAS tytułem odszkodowania za szkody wynikające z utraty możliwości uzyskania części 1 i 2 spornego zamówienia;

w każdym wypadku o:

- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na dwie decyzje Parlamentu Europejskiego z dnia 8 grudnia 2021 r. o odrzuceniu ofert złożonych przez skarżącą w odniesieniu do części 1 i 2 zamówienia w ramach procedury przetargowej nr 06A70/2021/M004 dotyczącej modernizacji systemu przeciwpożarowego w budynkach Parlamentu Europejskiego w Strasburgu, podnosi ona dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy niezgodności z prawem odrzucenia ofert złożonych przez spółkę Siemens SAS w odniesieniu do części 1 i 2 zamówienia. Skarżąca podnosi w tym względzie, po pierwsze, że przy ocenie ofert przez Parlament Europejski dopuszczono się oczywistego błędu w ocenie, a po drugie, że w wyniku przekazania przez Parlament spółce Siemens SAS wadliwego narzędzia do przeprowadzania symulacji, odgrywającego decydującą rolę przy opracowywaniu ofert, naruszono zasadę przejrzystości.
2. Zarzut drugi dotyczy powstania po stronie Parlamentu odpowiedzialności pozaumownej. Skarżąca domaga się zrekompensowania szkody wynikającej z utraty możliwości uzyskania części 1 i 2 zamówienia.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2022 r. – Asesores Comunitarios/Komisja

(Sprawa T-77/22)

(2022/C 138/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Asesores Comunitarios SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: J. Monrabà Bagan, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji C(2021) 8946 final z dnia 3 grudnia 2021 r. w sprawie odmowy ujawnienia planu odbudowy i zwiększania odporności Hiszpanii; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana błędnie zastosowała art. 4 ust. 1 lit. a) tiret czwarte rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾, naruszając interes publiczny w odniesieniu do polityki finansowej i ekonomicznej. Skarżąca podnosi ponadto, że w zaskarżonej decyzji nie przedstawiono prawidłowo okoliczności faktycznych dotyczących hipotetycznego zagrożenia dla stabilności gospodarczej Królestwa Hiszpanii wynikającego z ujawnienia skarżącej planu odbudowy i zwiększania odporności tego państwa członkowskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że pozwana błędnie zastosowała art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, uznając, iż publiczne ujawnienie objętych wnioskiem dokumentów naruszyłoby prywatność oraz integralność osób fizycznych wymienionych w tych dokumentach.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana błędnie zastosowała art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, uznając, iż publiczne ujawnienie objętych wnioskiem dokumentów poważnie naruszyłoby trwający proces podejmowania decyzji.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że pozwana błędnie zastosowała art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, uznając, iż nie wykazano istnienia nadrzędnego interesu publicznego w ujawnieniu objętych wnioskiem dokumentów, który przeważałby nad potrzebą ochrony trwającego procesu podejmowania decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43–48).